



ת"פ 12357/08/16 - מדינת ישראל נגד גבי פיצחדזה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 12357-08-16 מדינת ישראל נ' פיצחדזה
לפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אילנית נחום

המאשימה

נגד

גבי פיצחדזה
ע"י ב"כ עו"ד צבי ואתורי

הנאשם

הכרעת - דין

מבוא

- המתלון והנאשם מכירים זה את זה מימים ימימה. בתאריך 2016 בילה הנאשם יחד עם בת זוגו של המתלון במועדון (בת הזוג תיקרא להלן בשמה הפרטי "פלונית"). בסיום הבילוי המשותף, בשעה 4 לפנות בוקר לערך נפגשו המתלון, הנאשם ופלונית במרכז מסחרי +++ לסמוך למסעדה המכונה "+++". בין המתלון לבין הנאשם החל ויכוח בשל טענת המתלון כי הנאשם גנב את מכשיר הטלפון של פלונית בעת הבילוי במועדון.
- עד שלב זה של האירועים אין למעשה מחלוקת עובדתית וגרסת הנאשם בבית המשפט מאשרת את התיאור האמור.
- מרגע זה נפרדות הגרסאות. המתלון טוען כי במהלך הוויכוח, דחף הנאשם את פלונית וכשנפלה וניגש לסייע לה ולהרים אותה, תקף אותו הנאשם בבעיטה חזקה לפניו. הבעיטה היתה בעוצמה כה חזקה עד שגרמה לו לשברים מרובים בעצמות הפנים. הנאשם מכחיש את האלימות.

עדות המתלון

- המתלון העיד כי ביום האירוע רב עם פלונית בשעות הערב ולאחר מכן יצאה פלונית לבילוי במועדון יחד עם הנאשם. סמוך לשעה 4:00 בבוקר התקשרה אליו מספר פעמים מטלפונים שאינם שלה וביקשה שיקח אותה מן המועדון. על פי עדותו, סיפרה לו פלונית שהנאשם גנב לה את מכשיר הטלפון. המתלון התרצה ונסע למועדון במונית. כשהגיע לא מצא שם את פלונית ונאמר לו שכבר חזרה ל+++ . עם שובו ל+++ שוב התקשרה אליו פלונית וביקשה ממנו להגיע למסעדת "+++". שוב נכנס המתלון למונית ובדרך למסעדת '+++ ' הבחין בנאשם אווז כוס בידו ומנסה לתפוס מונית גם הוא. נהג המונית התרשם שהנאשם שיכור וסירב להעלות אותו. בהגיעו ל+++ ' פגש בפלונית וזו סיפרה לו שהנאשם גנב את הטלפון והיא לא יכולה לחזור לביתה בלי



הטלפון מפני שהוא שייך לאחיה. בשלב זה החלו לצעוד יחד לכיוון ביתה ואז הגיע הנאשם ובין השניים החל וויכוח בענין הטלפון שכלל קללות ודחיפות. הנאשם דחף את פלונית מספר פעמים וכאשר המתלון ניגש להרים אותה התקרב אליו הנאשם בעט בו בפניו והוסיף להכותו גם לאחר שאיבד הכרתו. המתלון העיד שנסע לביתו ושם גילה שאינו יכול ללכת והרגיש שפניו מרוסקות. פלונית התקשרה אליו שאלה היכן הוא ואז הגיעה לביתו, הזדעזעה מן המכות ומן האכזריות בה הוכה ויחד נסעו לבית החולים. בבית החולים התברר שכתוצאה מן המכות נגרמו לו שבירים בארובת העין, בלסת, באף וברגל ימין (עמ' 6-7). לדברי המתלון לאחר האירוע שהה בחופשת מחלה ממושכת אשר בסופה פוטר ממקום עבודתו.

5. המתלון מסר שהיו אנשים שהיו עדים לתקיפה אך אלו לא רצו להעיד (עמ' 8 ש' 24). לדבריו אנשים חששו לדבר על הנושא ופחדו מאפשרות שיוזמנו להעיד בבית המשפט (עמ' 9 ש' 21, ש' 26).

6. עדותו של המתלון היתה עקבית וברורה ולא נסתרה בחקירה נגדית. המתלון הסביר שהוא מכיר את הנאשם מילדות ולא האמין שהנאשם יתקוף אותו ומטעם זה גם לא היה מוכן לתקיפה, לא הגן על עצמו והחבלות בהתאם. כן הוסיף שאם הנאשם היה מגיע לבית החולים ומבקש סליחה היה מוחל לו ולא מגיש תלונה (עמ' 23 ש' 18). אמירה זו נשמעה אותנטית וכנה. המתלון הוסיף כי חברים משותפים הציעו לו לסיים את התיק ולסגור את הענין (עמ' 23 ש' 28) ואף בענין זה לא נשמעה הכחשה מצד הנאשם. עדות המתלון נותרה יציבה למרות חקירה נגדית ארוכה. העובדה שלא מסר פרטי עדים למשטרה הוסברה על ידו בחששם של אנשים להיות מעורבים בסכסוך ובעדות בבית המשפט ולמעשה הנאשם עצמו נהג באותו אופן ממש, כאשר כבר משלב החקירה, סירב למסור פרטי החבר שאצלו לכאורה השאיר את מכשיר הטלפון של פלונית ולא מסר פרטי אף אחד מעשרת האנשים שנכחו במקום לדבריו, אף שהוא מכיר את כולם (ראו עמ' 59 ש' 5 וש' 32).

7. טענת ההגנה העיקרית היתה כי המתלון הותקף על ידי אחרים, שלהם היה חייב חוב כספי שמקורו בהימורים, אך בחר להעליל את תוצאות התקיפה על הנאשם בשל כעסו על הביטוי המשותף עם פלונית באותו ערב.

8. לאף אחד משני חלקי הטענה (חובות + עלילה) לא הונחה תשתית מספיקה כדי לייצר ספק סביר. חובות ההימורים ונושים אלימים לא הוכחו ולא הוצגו ראיות לקיומם של חובות בתקופה הרלוונטית, לא כל שכן להיקפם ולסוג הנושים. המתלון אישר שנהג להמר ואף אישר קיומם של חובות (אם כי לא דווקא בתקופה הרלוונטית לעבירה) אולם הסנגור נמנע מלהטיח בו את הטענה כי הוכה על ידי נושים בשל חובות כספיים. בלי בסיס ובלי להעלות את הטענה אפילו באוזני המתלון כדי לקבל תגובתו, נותרה הטענה בחלל האוויר ללא משקל של ממש. העדה ששמה הוזכר בחקירות נגדיות כמי שהעלתה השערה כזאת לא הוזמנה כעדת הגנה (עמ' 45 ש' 20).

9. זאת ועוד לא שוכנעתי מקיומו של תרחיש נדיר שבו דקות לאחר סיום וויכוח בין הנאשם לבין המתלון (שאת קיומו הנאשם מאשר) הגיעו לאותו מקום אחרים, שאותם איש לא ראה ואין איש יודע פרטיהם והם שתקפו את המתלון. נדרש צירוף מקרים רב מידי כדי שאותם נושים אלימים יגיעו דווקא למקום בו התווכח המתלון עם הנאשם, דווקא באותה שעה, למרות שמדובר בשעה 5 בבוקר ודווקא אז יחליטו לתקוף את המתלון. מאחר ואפשרות זו רחוקה ומחוסרת בסיס כדי לעגן אותה בעובדות, הרי שאין כל משמעות לכך שהמתלון כעס או נעלב בשל התנהגות הנאשם באותו ערב כבסיס לעלילה.

10. טענה נוספת שהועלתה לראשונה בסיכומים היא כי התקיפה לא התרחשה בשעה 5 בבוקר כפי שטען המתלון (עמ' 9 ש' 12) אלא סמוך לשעה 7. לאחר שמיעת הסיכומים נעתרתי לבקשת הסנגור וקיבלתי כראיה את המדבקה שהוצמדה להודעת המתלון בבית החולים ב/7 ובה מופיעה שעת הקבלה 6:57. לטענת הסנגור



פער הזמנים מלמד על אפשרות שאחרים הם שתקפו את המתלון. אני דוחה את הטענה. שוכנעתי כי שעת הקבלה לבית החולים מתיישבת היטב עם עדות המתלון והשתלשלות האירועים כפי שהוא מתאר אותה. המתלון סיפר בעדותו כי לאחר שהוכה על ידי הנאשם בסביבות השעה 5 לפנות בוקר (עמ' 9 ש' 12) לא ניגש ישירות לבית החולים כי אם חזר לביתו על מנת לאמוד את חומרת הפציעות, לאחר מכן התקשרה אליו פלונית הגיעה לביתו ומשם נסעו שניהם לבית החולים. בשים לב לכך, ההגעה לבית החולים כשעתיים לאחר התקיפה מוסברת באופן הגיוני בעדות המתלון. גרסתו נתמכת בדבריה של פלונית, שמהמעט שהעידה בבית המשפט, אישרה כי שוחחה טלפונית עם המתלון בסביבות השעה 6, 7 בבוקר ובמהלך השיחה ביקש ממנה להתלוות אליו לבית החולים (עמ' 77 ש' 19). בהמשך אישרה פלונית שנענתה לבקשתו והתלוותה למתלון לבית החולים (עמ' 78 ש' 16). לא נעלמה מעיני הערכות של המתלון בעדותו שהגיע לבית החולים "רבע שעה או עשרים דקות לאחר האירוע" (עמ' 8 ש' 6). כאמור מדובר בהערכה בלבד שיש לבחון אותה יחד עם מכלול הנתונים העובדתיים שהציג בעדותו. בנוסף אין ביכולתי כל אפשרות לקבוע מה פרק הזמן שחלף בין מועד כניסתו של המתלון לבית החולים ועד קבלת מדבקה. שלישית ולא פחות משמעותית היא העובדה שהמדבקה לא הוצגה בחקירתו הנגדית של המתלון והוא לא התבקש להתייחס לנתון זה ולהסביר אותו כך שלא ניתן לייחס לה משקל מכריע.

11. אני ערה בהחלט לכך שהמתלון שינה גרסתו בכל הנוגע למעורבותה של פלונית באירוע. בעדות הראשונה שנגבתה ממנו בבית החולים, לא הזכיר את פלונית כמעורבת. המתלון אישר שנהג כך (עמ' 17 ש' 4) אך הסביר שכל הסיפור התרחש "בגלל" פלונית והוא לא היה מעונין בהאשמה שלה ובנוסף ציין כי פלונית ישבה לצידו בבית החולים בעת שמסר את הודעתו הראשונה (עמ' 17 ש' 18, 20). עם זאת, עם התפתחות החקירה סיפר המתלון על חלקה של פלונית ומאחר ופלונית טענה שאינה זוכרת מה היה, גם נערך ביניהם עימות. מאחר והמתלון מסר הסבר לאי מסירת הפרטים המלאים בתחילה והסבר זה מתקבל על הדעת במערכת היחסים בין השניים, הרי שאין בו לפגום במהימנות המתלון. כן יש לציין כי המתלון השמיט פרט אך גם בהודעתו הראשונה לא מסר פרטים שאינם נכונים ולא נתפס למעשה בשקר אלא באי מסירת הסיפור במלואו. לא מצאתי כי הניסיון שלא לערב את פלונית מחליש את מהימנות המתלון עד כדי כך שלא ניתן לבסס עליה ממצאים עובדתיים.

12. בחקירתו הנגדית התבקש המתלון להתייחס לעמדתו הרגשית ביחס לבילוי המשותף של פלונית עם הנאשם. המתלון השיב שלא קינא למתלוננת וזו יכלה לעשות כפי העולה על רוחה (עמ' 14). עם זאת, ניתן היה להתרשם כי למרות המענה הפורמאלי, בפועל טון הדיבור ובחירת המילים העידו שלא התייחס לכך בשוויון נפש. גם בענין זה, לא מצאתי שחוסר הנכונות לשתף בעולמו הרגשי מצביע על חוסר מהימנות. צפיה בדיסקים לרבות העימות בין הנאשם לבין המתלון המחישו כי מערכת היחסים המשולשת רחבה בהרבה ממה שנפרש בבית המשפט ואף אחד מן השלושה לא שש להרחיב בדבר כך שנתון זה אינו מחזק ואינו מחליש מהימנות אף אחד מהם.

13. לסיכום פרק זה - עדות המתלון היתה פשוטה, ישירה ברורה הגיונית ולא נסתרה בכל ראייה חיצונית או בתשובותיו שלו ועל כן נתתי בה אמון כפשוטה.

עדויות של פלונית

14. פלונית לא ששה להיות מעורבת בהליך הפלילי כבר משלב החקירה ועד עדותה בבית המשפט (עמ' 41 ש' 14 ות' 6). בטרם נכנסה לאולם בית המשפט כדי להעיד ביקשה תחילה כי המתלון לא יהיה נוכח. בסופו של דבר התרצתה והעידה מבלי שיצא מן האולם. בעדותה הראשית אישרה בילוי עם הנאשם ועם אחרים באותו



ערב, אישרה שהגיעה ל'++++' בסביבות 4 בבוקר ושם לדבריה פגשה את הנאשם (עמ' 73 ש' 21). את המתלון כלל לא הזכירה. לדבריה הבחינה ב"המולה" ואז עזבה את המקום לביתה שנמצא ממש בסמוך (עמ' 74 ש' 1). פלונית הכחישה וויכוח עם מאן דהוא (עמ' 74 ש' 21), הכחישה טענה בדבר גניבת הטלפון (עמ' 75 ש' 7) ולא ידעה על סיבה מדוע שהמתלון יחשוב כך (עמ' 76 ש' 21), אף שהנאשם עצמו אישר גם וויכוח עם המתלון וגם שהסיבה היתה טענה בדבר גניבת הטלפון על ידו.

15. פלונית עשתה כל שביכולתה על מנת שלא למסור פרטים על האירוע. ממצאים פוזיטיביים וודאי שלא ניתן לבסס על דבריה שכן לא מסרה נתונים כאלה. הסגור ביקש להסיק משתיקתה כי לא היה זה הנאשם שתקף אולם גם מסקנה זו לא ניתן לקבוע שכן ניכר היה היטב שחוסר הרצון למסור פרטים אינו מבוסס על כך שלא ראתה ולא ידעה אלא על חוסר רצונה לשתף במה שכן ראתה וכן שמעה. כך למשל אין זה סביר בעיני שהמתלון, בן זוגה, שאל ביתו הגיעה לאחר האירוע ואשר איתו יחד נסעה לבית החולים, לא סיפר לה מי תקף אותו (עמ' 7 ש' 31). ממש כך גם הטענה שראתה רק "המולה" ולא יכלה לנקוב בפרטי המשתתפים, אינה סבירה ואינה מהימנה. הניסיון להימנע ממסירת כל מידע, גרם לה להכחיש דברים אותם הנאשם עצמו אישר כמו מעורבותו בהמולה וקיומו של וויכוח בינו לבין המתלון לגבי מכשיר הטלפון הנייד שלה. פלונית לא יכלה לתת הסבר כיצד ידע המתלון שמכשיר הטלפון שלה מצוי בידי הנאשם אם לא התרחש בפועל אותו ויכוח בינו לבין הנאשם על בסיס הדברים שהיא עצמה אמרה (עמ' 81 ש' 3).

16. טענתה כי רק ביום שלמחרת גילתה שהמתלון מאשים את הנאשם בתקיפה, אף היא אינה הגיונית ואף אינה מתיישבת עם טענת הנאשם עצמו שידע על כך תוך שעות מן ההתרחשות ואף התקשר למתלון (עמ' 78 ש' 2). פלונית לא ידעה להסביר כיצד סיפר המתלון לחברתה על זהות התוקף ולא לה שהיתה בת זוגו (עמ' 78 ש' 14).

17. לכך יש להוסיף את עדות הנאשם לפיה שוחח עם פלונית פעמיים לפני המועד בו זומנה להעיד (עמ' 55 ש' 24) נתון שגם אותו הכחישה פלונית עצמה (עמ' 79 ש' 26, 28).

גרסת הנאשם

18. חקירת הנאשם בוצעה כשלושה שבועות לאחר האירוע ביום 2016 (ת/1). אף על פי כן לא היה לנאשם כל קושי לזכור באופן מידי היכן היה ומה עשה בתאריך 2016. תחילה הכחיש הנאשם אלימות אך בסיום החקירה הסתייג ואמר "**לא זוכר שאני עשיתי לו את זה**" (ש' 64). באותה רוח השיב בעימות לאחר שהמתלון הטיח בו את ההאשמה השיב "**אני לא זוכר שאני נגעתי בו שתינו הרבה ולא זכור לי שאני ואפי התווכחו [...]** **אני שתייתי מלא אלכוהול הוא חבר שלי ואני לא זוכר שנגעתי בו ואין בינינו שנאה או משהו כזה**" (ת/4 ש' 24). בהודעתו השניה שנגבתה מיד לאחר העימות, לאחר שהחוקר חזר והטיח בו ביצוע התקיפה, לא הכחיש אלא חזר שוב ושוב על כך שאינו זוכר (וראו התשובה המסויגת בש' 33 ושוב חוסר זיכרון בת/7 ש' 70 "**לא זכור לי שעשיתי לו דבר כזה**" ופעמים רבות בדיסק המתעד את החקירה ת/5).

19. בחקירותיו במשטרה הכחיש הנאשם וויכוח בשאלת מכשיר הטלפון הניד של המתלוננת אך אישר שהמכשיר נותר בידי חבר וכי החזיר לה אותו רק למחרת (ת/7 ש' 24, ש' 55). בעדותו בבית המשפט שינה גרסתו ואישר וויכוח עם המתלון בעקבות טענת המתלון כי גנב את מכשיר הטלפון של פלונית (עמ' 55 ש' 6) ואף אישר שסביב הנושא והוויכוח הגיעו "**מלא אנשים, מהומה**" (עמ' 55 ש' 8). כן אישר את דברי המתלון שהיה שיכור ושמוניות לא עצרו לו כשהיה סמוך לביתו (עמ' 55 ש' 23). בכך קישר עצמו הנאשם למקום, לשעה ואף למניע. בכך קירב עצמו מאד לגרסת המתלון והעובדה שלא הצליח להכחיש את המעשים אלא רק טען



"שאינו זוכר" אף היא מחזקת את הראיות נגדו ואין בה לעורר ספק סביר בעדותו הברורה של המתלונן.

20. לו קיבלתי טענת הנאשם בדבר אחרים שתקפו את המתלונן ללא קשר אלי, צריך היה הנאשם לראות את הדברים כשהתרחשו. בשום מקום לא נטען שבאותו ערב ובאותו מקום היו שתי מהומות נפרדות. אין זה סביר בעיני שהנאשם נכח במקום ולא היה ביכולתו לנקוב בשמותיהם של אחרים שהכו את המתלונן (עמ' 57 ש' 26). הפתרון של הנאשם שמדובר בתקיפה אחרת שהתרחשה במקום אחר הוא בגדר עדות כבושה שהועלתה לראשונה בעת עדותו בבית המשפט. בשום שלב בחקירותיו במשטרה לא העלה אפשרות כי היו אחרים שהיכו את המתלונן או המוטיבציה שלהם לעשות זאת. חוסר הזיכרון והערפול שאפיינו את תשובות הנאשם במשטרה התחלפו בוודאות בעת עדותו, ושינוי זה לא הוסבר באופן סביר.

21. בסוף העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלונן (ת/5), לאחר שהמתלונן שב על הטענות בענין אלימות קשה והשברים שנגרמו לו, הגיב הנאשם והצהיר על האהבה שהוא חש כלפי המתלונן. לא זו תגובה של אדם המתכחש למעשים ונדהם נוכח עלילה שנרקמה כלפיו. מה לאהבה ולתלונה שאך הוטחה בפניו. לו אמנם סבר שמדובר בעלילה וכי הרקע הוא קנאה סביר היה כי יגיד זאת בהזדמנות הראשונה, כי יכעס על ההאשמה ויביע תרעומת כלפיה ולא יצהיר על אהבה והיכרות רבת שנים. אלו מחלישים מאד את מהימנות גרסתו בבית המשפט לפיה מדובר בעלילה על רקע קנאה וכי קיימים אחרים שרצו ברעת המתלונן. יש לזכור כי החקירה התקיימה כשלושה שבועות אחרי האירוע וכי הנאשם כבר ידע על הפציעה מיום התרחשותה כך שהחקירה לא הפתיעה אותו ולו סבר שמדובר באחרים שתקפו ולו ידע על סיבה היה מוסר זאת כבר אז ולא ממתיך עד עדותו בבית המשפט.

22. בעדותו הוסיף הנאשם כי בשל קנאת המתלונן בו על רקע הבילוי המשותף שלח המתלונן הודעות קנאה לפלונית (עמ' 56 ש' 3). פלונית עצמה לא נשאלה על כך ולא אישרה דבר כזה ולמותר לציין שהודעות כאלו לא הוצגו.

23. בחקירתו במשטרה שלל שיחת טלפון עם המתלונן והנה בעדותו סיפר שכאשר שמע על האשפוז התקשר אל המתלונן ואף הוסיף שבאותה שיחה איום על ידי קצין מודיעין (עמ' 56 ש' 9). אף בענין זה מדובר בגרסה כבושה שלא נתמכה בכל ראיה חיצונית.

מחדלי חקירה

24. ככלל נקודת המוצא ידועה והיא כי מטרתה של החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד כי אם מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכויו של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו, ראוע"פ 10596/03 **בשירוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 20 (4.6.2006). עם זאת הלכה פסוקה ומושרשת היא כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו, ראו ע"פ 8447/11 **סולימאן נ' מדינת ישראל**, בפסקה 24 והאסמכתאות המובאות שם (24.9.2012), ע"פ 8187/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 38 (19.8.2013). השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא **האם המחדלים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנת הנאשם והאם המחדלים יצרו קושי להגנה להתמודד עם חומר הראיות נגד הנאשם או להוכיח את גרסתו**, ראו ע"פ 2694/14 **חדאד נ' מדינת ישראל**, פסקה 89 לפסק הדין של השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן (6.9.2016) וכן ע"פ 4226/11 **אבו חדיר נ' מדינת ישראל**, פסקה נב



((15.2.2016)).

25. בענייננו קיים מחדל חקירה הנוגע לתפיסת סרטונים מזירת העבירה. יומיים לאחר האירוע נבדקו מצלמות ב+++ (ת/9). בדיעבד התברר שהאירוע לא התרחש ב++++ אלא סמוך למסעדת '++++' ובין שני המקומות מרחק של כ- 100 מ'. הקצינה האחראית על החקירה, רפ"ק לי פרל-בהירי העידה כי הבדיקה ב++++ נעשתה על פי התיאור שהופיע בהודעתו הראשונה של המתלונן. הבדיקה הראשונית אינה בגדר מחדל או טעות שכן היא מנומקת בחומר החקירה שהיה באותה עת. עם זאת, בדיקת המצלמות השניה, נעשתה באיחור ועל פי המזכרים רק ביום 18.7.16 כלומר למעלה משבועיים אחרי האירוע ושבועיים אחרי הודעתו השניה של המתלונן מיום 4.7.16 בה הזכיר את השם '++++'. אי תפיסת המצלמות במהירות האפשרית מהווה בהחלט מחדל חקירה ולקצינת החקירות לא היה הסבר מניח את הדעת בקשר לכך (עמ' 68 ש' 27). עם זאת לא שוכנעתי כי מדובר במחדל המצדיק ביטול כתב האישום. כך פסק מפורשות בית המשפט העליון בפסקה 9 לפסק הדין ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15):

"אמנם, אין חולק, כי שגו גורמי החקירה משלא פעלו בהקדם בכדי להשיג את קלטות מצלמת האבטחה, באשר היה בקלטות אלו כדי לשפוך אור על השאלות העובדתיות העיקריות שהיו שנויות במחלוקת. ואולם, אין במחדל חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לזיכוי של הנאשם. כפי שנפסק ברע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"[...] נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין" (ראו גם: ע"פ 6468/13 צרפתי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.5.2015); ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.5.2009))."

26. המשטרה עשתה בזמן אמת מאמץ לאתר עדי ראייה ולגבות עדויותיהם כפי שהעיד רס"מ עמיר (עמ' 40 ש' 18 ומזכרים נ/2, נ/3). החוקרים שזומנו כעדי תביעה לא זכרו את התיק ולא ידעו להשיב על שאלות מעבר לפעולות שביצעו בעצמם (ראו עדות רס"מ פולור עמ' 5 ש' 18, עדות רס"מ קולוג עמ' 49 ש' 14). עם זאת ביחס למפה (נ/6) שהציג הסנגור הסביר העד קירי יששכר שבדרך כלל נעשה שימוש במפה מסוג זה כדי לבדוק איכונים מנקודה לנקודה (עמ' 30 ש' 8). הדבר מתיישב בין היתר עם העובדה שהמסלול המבוקש באותה מפה הוא בין מקום האירוע לבין ביתו של הנאשם. למרות שהעדים לא זכרו בפועל כיצד ומדוע הגיעה אותה מפה לחומר חקירה, הסברו של החוקר סביר ולא התרשמתי שמדובר במסמך המעיד על פעולות חקירה סמויות או על טיפול בלתי ענייני בתיק ואינני רואה בכך רמז לכך שחומרים אחרים הוצאו מן התיק.

27. הסנגור העלה תהיה כיצד שורבב שמה של פלונית לתיק וכיצד נחקרה למחרת האירוע, למרות שבשלב זה המתלונן לא מסר פרטים לגבי מעורבותה. לשאלה זו אין תשובה בחומר החקירה. הסנגור ביקש להסיק מכך שחומר נוסף הוסתר מעיני ההגנה. לא ניתן לבצע היקש שכזה ולא קיבלתי מענה לשאלה כיצד מענה לתהיה זו יכול היה להשפיע על הגנת הנאשם.

28. הסנגור העלה טענה לענין אופן החקירה התוקפני של פלונית על ידי החוקר יששכר (נ/1). למרות שהחוקר לא זכר את החקירה נמנע הסנגור מהצגת דיסק החקירה בעת החקירה הנגדית. צפיתי בדיסק ולא התרשמתי שהחקירה נעשתה באופן פגום. החוקר אמנם מרים את הקול ברגע מסוים של החקירה אולם בתגובה פלונית מחייכת והעד גם מסביר מיד באותו הקשר שהוא מרחם על העדה. העד לא איים עליה במעצר אלא להיפך, אמר לה שהעימות יהיה קצר ותוכל לסיימו בהקדם ולא התרשמתי שמדובר בחקירה בעייתית.



מחדלים בניהול התיק

29. ביום שמיעת הראיות ביקש ב"כ המאשימה לתקן את כתב האישום ולהוסיף 5 עדי תביעה נוספים (עמ' 36 ש' 4) מעבר ל-7 שהיו רשומים (מהם שניים תמונות ודיסקים). לא נעתרתי לתיקון המשמעותי אלא רק לחלק שלמעשה הוסכם על ידי ההגנה. כמו כן אוסיף כי התיאור בכתב האישום בדבר הרקע לאלימות אינו משקף את תיאורי המתלונן. גם בכך יש פגם אולם לא מצאתי כי יש בפגמים אלו כדי לפגוע בהגנת הנאשם או חלילה לגרום לעיוות דין.

סוף דבר

30. משולש הקשר בין המתלונן הנאשם ופלונית מכיל פרטים רבים נוספים מעבר למה שהתברר בבית המשפט. התמונה שהתבררה בפני צרה אולם בגזרה שהובאה להכרעתי, בראיות שהוצגו, קיימות ראיות מעבר לספק סביר לביצוע תקיפה על ידי הנאשם באופן שגרם לחבלות על גופו של המתלונן. נתתי אמון בדברי המתלונן ומולם נצבה גרסת הנאשם שקשר עצמו למקום ולוויכוח ובראשית טען ששתה הרבה עד כי אינו זוכר שהכה את המתלונן. בקשר לאלימות העלה הנאשם גרסה חדשה וכבושה בבית המשפט שאף כשלעצמה לא היתה הגיונית ולא נתמכה בראיות. קיימים בתיק מחדלי חקירה אך אלו אינם בעוצמה הפוגעת בתשתית הראייתית הקיימת. אני קובעת את הממצאים העובדתיים הבאים: בתאריך 28.06.16 במהלך וויכוח, תקף הנאשם את המתלונן בכך שבעט בפניו גרם לו לחבלות חמורות בדמות שברים במקומות שונים בפנים אשר הצריכו ניתוח וקיבוע פלטינה וחייבו אשפוזו למשך 6 ימים. בשל אלו אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ט, 10 ינואר 2019, במעמד הצדדים